

Veni Vidi Vici

Ik weet niet meer precies wanneer, maar ik denk dat het in het tweede jaar van het bestaan van 't VVV-team was dat we voor de beker tegen de Pickwick Players uit Deventer moesten. De sympathieke Overijsselaars hadden het jaar daarvoor een prestatie van formaat neergezet door te promoveren naar de eerste klasse. Het ontbreekt de mannen van Pickwick doorgaans niet aan ambitie, en de voorzitter had in de Stentor ook al aangekondigd dat het uiteindelijke doel de ereklasse was.

Dat doel moest bereikt worden met modern rugby, waarbij fitte voorwaartsen en sierlijke backs de tegenstanders het stront voor de ogen zouden moeten lopen. En fitte voorwaartsen en sierlijke backs, die hadden ze plenty meegenomen naar Amsterdam die dag.

Dat moet hier trouwens, even als intermezzo, mij wel even van het hart. Veel mensen in het Westen hebben een vreemd idee van het rugby in het Oosten. Ze denken, doorgaans niet gesteund door daadwerkelijke ervaring, dat achter de Veluwe rugby wordt gespeeld door modderworstelende mastodonten. Dat is echter helemaal niet het geval; als je ze in het Oosten ergens voor uit kan nodigen is het wel een potje rennen en vliegen. En daar heb je nu eenmaal fitte voorwaartsen en sierlijke backs voor nodig. Doe uzelf een plezier en ga eens rugby kijken in het Oosten.

Ik kwam die dag aan bij de club, wellicht ietwat later dan de door Jan doorgegeven tijd, en zag de mannen uit Deventer al warmlopen. Dat beloofde wat. Toen wij ook het veld opkwamen voor wat rekken en strekken, hoorden we de aanvoerder van Pickwick zeggen tegen zijn mannen: "Ze zijn groot en zwaar, dus wij moeten ze dwingen veel te lopen." Ik dacht nog bij mijzelf: "Dat heeft ie goed gezien."

We stelden ons op voor de aftrap. Voorwaartsen rechts, backs links, en Richard in het midden met de bal. De scheidsrechter floot en Richard trapt de bal een lullige vier meter ver...

Bas stond langs de kant, naast de coach van Pickwick, en zei tegen hem: "Dat doen ze expres."

De Deventer coach keek hem even vreemd aan, en realiseerde zich toen wat er gebeurde. Maar voordat hij iets had kunnen roepen, riep de aanvoerder van Pickwick al: "Scrum, please!"

En zo begon een veertig minuten lang durende maul, uiteindelijk leidend tot een score van AAC VVV. De tweede helft leverde een tweede eindeloze maul op, en Pickwick lag uit de beker.

Het was allemaal een jaar eerder in 2006, begonnen. Het onzalige idee van een reserveklasse gekoppeld aan de ereklasse had menig tweede en derde team in Nederland volledig gesloopt. We zaten met een aantal veteranen een biertje te drinken op de eerste trainingsavond van het seizoen en kwamen erachter dat er voor ons eigenlijk geen team meer was. Dat kon natuurlijk niet.

Ik weet niet meer precies wie er allemaal om de tafel zaten die avond, maar het waren in ieder geval de usual suspects. Op initiatief van Jan Roelofs en Michel Lacroix werd er besloten om alsnog een team in te schrijven en deel te gaan nemen aan de competitie. Er waren immers spelers genoeg. Zo uit het hoofd (en ik zal vast een paar vergeten): Peter van Wel, Frank van der Beek, George de Wagt, Jaap Klijn, Ruud Heinsius, Erik Gnade, Pieter Beelen, Hans Marks, Tom van Nieuwenhuizen, Erik van Eden, Johan Ferwerda, Michel Korterik, Gerco Stoffels, George de Vries, Robbie Visser, Fokke Terpstra, Mike van Eijden, Mike Steenvoorden, Pim Harms, Bertus Swaager, Wim Schaap, Gijs Heutink, Michel Lacroix, Thomas Muldoon, Robbie Zwaneveld, Rolf Witteveen, Richard Jansen, Stefan Wuurman, Jimmy Barten, Govert van Kreuningen, en natuurlijk Serge van Rijn. Daar kwamen in de loop van het seizoen er meer en meer jongelui bij om de kneepjes van het vak te leren.

Teammanager werd Jan Roelofs die meteen aan de bak kon, want de bond bleek helemaal niet van zins om ons toe te laten in de competitie. We waren te laat, te oud, te krom, en wat er allemaal niet meer voor excuses bedacht konden worden. Gelukkig wist Jan Onno Treur dusdanig te belubberen dat we uiteindelijk werden ingedeeld in de vierde klasse zuid. Een geluk bij een ongeluk, want daarin speelden allemaal teams waar we nog nooit tegen hadden gespeeld.

Jan werd "ondersteund" door een kudde vaste supporters. Een ander kenmerk van het VVV-team dat je maar weinig ziet in de vierde en derde klasse: een toegewijde schare supporters, niet alleen bij thuiswedstrijden, maar juist ook bij uitwedstrijden. Bij de meeste uitwedstrijden brachten wij meer toeschouwers mee dan er kwamen opdagen om de tegenstander aan te moedigen. Onder andere (want ik vergeet er vast weer een aantal) Pieter Tolsma, Henk Lander, Grote Kees Helder, Cor Rutte, Eibert Stoffels, Leo de Haan, Leo Bogers, Han Nederlof, John Kruishaar, Hans Harges, Peter van den Bergh "Ome" Ap de Wagt waren allemaal, gevraagd en ongevraagd, bereid om Jan van technisch en tactisch advies te voorzien.

Dat de supporters daadwerkelijk deel uit maakten van het team bleek een enorm pluspunt te zijn. In de drie jaar en een beetje dat AAC VVV haar kunsten vertoonde op de Nederlandse velden speelde menig VVV-er zijn laatste wedstrijd. Je weet nooit wanneer je je laatste wedstrijd speelt, totdat je maanden (soms jaren) na die laatste wedstrijd je ineens realiseert dat je niet meer speelt. Bij het VVV team was die overgang makkelijk. Of je speler of toeschouwer was, maakte immers niets uit voor je deel zijn van het team.

Achteraf gezien was het zaad voor dit team het seizoen daarvoor ontsproten op een snikheet kurkdroog veld in Malta, waar de voorgenoemde mannen Malta B versloegen. AAC VVV was een team dat altijd een oplossing wist te bedenken. Als de tegenstander barstte van het loopvermogen, dan zag de bal de hele wedstrijd het zonlicht niet. Als de tegenstander een formidabel pack op het veld wist te brengen, dan ramden de driekwartens de tegenstander in elkaar. Maar meestal speelden we een verbazingwekkend modern spelletje rugby. Toegeven; iets langzamer dan de All Blacks, maar evengoed met front five spelers die opdoken tussen de centers, en wings en centers in de mauls. Oké die mauls die hadden we nog van vroeger. Maar als ik het afgelopen internationale seizoen bekijk, dan kan ik niet anders dan concluderen dat we hier onze tijd eigenlijk ver vooruit waren.

Er was geen speler in het team die steeds dezelfde positie speelde. Sterker nog; het was helemaal niet zeker dat je bij je eigen team speelde. Op onnavolgbare wijze leende Jan namelijk bij iedere tegenstander die een (paar) mannetje(s) tekort kwam, altijd zijn (in zijn ogen) beste spelers uit. Dat was namelijk beter voor het team. En hij had groot gelijk.

AAC VVV was ook het team waarin spelers merkten dat ze al jaren op de verkeerde positie stonden. Ik kan mij nog heel erg goed een maul herinneren, waarin ineens Wim Schaap opdook.

"Wat doe jij hier?"

"Ik ben het zat op de wing."

Nog mooier was dat een paar weken later exact hetzelfde gebeurde, alleen dan met Gijs Heutink. Wim en Gijs hebben vervolgens jarenlang de vaste tweede rij gevormd van het team.

Niet dat wij altijd compleet waren. Ook wij kwamen wel eens een mannetje tekort. Doorgaans speelden we dan met veertien man, maar uit bij Delft 2 bleek dat we weer eens meer toeschouwers hadden meegenomen dan spelers. Normaal gesproken niet zo'n probleem, maar dit keer was de verhouding wel heel scheef; we hadden maar twaalf spelers. Gelukkig bleek er een toeschouwer bij

Delft bereid om met ons mee te spelen. Ik hoor Jan nog zeggen in de kleedkamer: "Er is een man van Delft die wel met ons mee wil spelen. Ene Ubbo Wokkels."

Obbe Winkels had er zin die dag. Hij scoorde een handvol tries, in een wedstrijd waarin het pack van VVV en het tacklen van de driekwartens Delft volledig domineerden. Het was ook niet eerlijk tegenover Delft 2; of je speelt tegen Obbe Winkels, of tegen AAC VVV. Tegen allebei is gewoon een beetje onsportief.

Er waren meer legendarische wedstrijden dat eerste jaar. We speelden vier keer tegen Obelix 2. Een team waar AAC nog nooit tegen had gespeeld. We gingen naar de uitwedstrijd met een bus, waarin weer meer supporters zaten dan spelers. Ik bleek die dag hooker te moeten spelen. Dat was logisch wat Ruud en George zijn ouder dan ik, dus die speelden op de prop. Ik zie nog de ogen voor me van de eerste rij van Obelix, die bij de eerste scrum al helemaal klaar stond, toen ik als eerst van onze eerste rij aan kwam sjokken. Ik rolde mijn shirt op, en legde mijn handen in mijn nek, en ik zag ze kijken: "Crap, als dat hun hooker is..."

Obelix 2 was een fantastische tegenstander. Ze waren het enige team dat dat seizoen bij ons in de buurt bleef en ze plaatsten zich dan ook voor de play-offs. Jong, dynamisch, en voor de dooie dood niet bang, gaven ze ons steeds goed partij. Het was ook een beetje jammer dat we de kampioenswedstrijd niet tegen hun speelden. Vooral omdat ze konden zingen. Want dan dat was een ander genot van het VVV team; er werd weer gezongen. En nergens meer dan bij Obelix.

De kampioenswedstrijd werd gespeeld in Den Haag tegen Haaglanden. Het was mooi om in een kleedkamer te zitten met zoveel ervaren rugbyers die nog steeds zenuwachtig waren voor een kampioenschapswedstrijd. Jan maakte de opstelling op basis van senioriteit, en het was een genot om te zien hoe mannen als Pim en Bertus gehakt maakten van de scrum van de tegenstander. Ik had het idee dat ze bij Haaglanden blij waren toen de "jongemannen" erin werden gebracht. We wonnen en werden ongeslagen kampioen.

Cor had voor prachtige bloemen gezorgd en Jan... Jan was vergeten bier te regelen voor in de bus terug. Da's dan toch weer jammer. Je leidt een team naar een ongeslagen kampioenschap, en het enige dat iedere keer weer naar boven komt als we herinneringen ophalen: "Oh ja; Jan had geen bier geregeld voor de bus terug."

De jaren daarna wonnen we natuurlijk niet meer al onze wedstrijden. Zo verloren we een keer kansloos bij Rotterdam uit. Gelukkig was iedereen, spelers en toeschouwers, het erover eens dat dat volledig aan Rolf te wijten was. Als Rolf nou alleen maar iedere aanval van Rotterdam zowel de twee centers, de nummer acht, en de full back van Rotterdam had getackled in plaats van maar één van de vier, dan hadden we nog een goede kans gehad. Laten we wel wezen; wij hadden de scrum gewonnen.

We speelden legendarische wedstrijden (althans voor diegenen die erbij waren) tegen Alkmaar 2, NFC, en The Smugglers. Maar vooral tegen AAC 2. De bond was nog even bang geweest voor competitievervalsing met twee teams van AAC in dezelfde competitie, maar na de eerste onderlinge wedstrijd was die vrees er wel vanaf. AAC 2 werd kampioen, maar zeker niet omdat ze de punten kregen van het VVV-team.

Het waren geweldig leuke jaren, waarin ik, en met mij velen, de lol van het spelen van ons spelletje weer helemaal terugvonden. Er waren zoveel hoogtepunten: het kampioenschapsdiner bij Paddy, de genoemde wedstrijden tegen het tweede, een tripje naar Den Bosch, enzovoorts, enzovoorts.

Ik wil er nog twee noemen, om het verhaal compleet te maken. AAC VVV was het team waarin vaders met hun zoons speelden. Remco en Michel Lacroix en Daan en Wim Schaap. En dan was er die keer dat de bond het derde uit de competitie wilde nemen omdat we weigerden wedstrijden te claimen, waarbij op wonderbaarlijke wijze dezelfde regel niet op zou gaan voor het team waar de competitieleider zelf in speelde. Daar had de bond een verkeerde inschatting gemaakt. Misschien dat de competitieleider was gaan geloven in de mythe die bij zijn eigen club nog wel eens wordt verkondigd dat AAC VVV een team was van stratenmakers die amper kunnen lezen, maar daar kwam ie snel van thuis. AAC is een vereniging van iedereen; belezers stratenmakers, ondernemers, handwerkers, ingenieurs, automonteurs, managers, artsen, politieagenten, welzijnswerkers, en wat je maar kan bedenken. En advocaten. Mijn advies: probeer nooit een advocaat zijn hobby af te pakken.

Ik heb misschien her en der wat seizoenen en wedstrijden door mekaar gehaald, maar dat is helemaal niet erg. AAC VVV is een team dat niet in de annalen van de sport herinnert zal worden met accolades, bekens, schalen, oorkondes, of lauwerkransen. Het is veel meer dan dat. AAC VVV is een team dat herinnerd zal worden in verhalen.

En het zingen. Ik mis het zingen.

Nick den Uijl